

Немислимото се случваше.

Най-дългата ѝ връзка от всички досега приключи.

Три седмици от живота ѝ бяха *пропилени*.

Пайпър Белинджър сведе поглед към яркочервената си коктейлна рокля на „Валентино“ с едно голо рамо, търсейки някакъв недостатък, но не откри нищичко. Изискано загорелите ѝ крака бяха безупречно гладки. В горната половина на тялото ѝ като че ли също всичко беше съвършено. Беше открила лепенките, които повдигаха гърдите ѝ, на едно дефиле в Милано по време на седмицата на модата (с други думи – самият свещен граал на лепенките за бюст), така че с двете сладурчета всичко беше тип-топ. Достатъчно големи, за да привлекат окото на всеки мъж, и в същото време достатъчно малки, за да постигне атлетично излъчване във всяка своя четвърта публикация в Инстаграм. Разнообразието поддържаше интереса на хората.

След като се увери, че всичко във външния ѝ вид е както трябва, Пайпър плъзна поглед по крачола на класическия костюм на „Том Форд“ изработен от фина сатенена вълна, който носеше Ейдриън. Бе неспособна да съдържа въздишката си при вида на острите ревери и копчетата с монограм. Начинът, по който гаджето ѝ поглеждаше нетърпеливо часовника си на „Шопар“ и оглеждаше тълпата над рамото ѝ, само допълваше излъчването му на отегчен плейбой.

Нали именно тази му студена недостъпност я бе привлякла към него.

Господи, от вечерта, когато се бяха запознали, сякаш бяха минали сто години. Оттогава поне два пъти беше ходила на

козметик, нали? Какво изобщо *представляваше* времето вече? Пайпър си спомняше запознанството им така, сякаш се бе случило вчера. На партито по случай рождения ден на Румър Уилис, Ейдриън я беше спасил от това да стъпи в повръщано. Докато се взираше във волевата му брадичка от мястото си в прегръдките му, Пайпър бе почувствала как се пренася в стария Холивуд. Време на кадифени домашни сака и жени, шляещи се наоколо в дълги, перести роби. Беше началото на нейната собствена класическа любовна история.

А ето че финалните надписи вече течаха.

– Не мога да повярвам, че си готов да захвърлиш всичко просто така – прошепна Пайпър, притискайки чашата шампанско между гърдите си. Може би ако привлечеше вниманието му натам, щеше да го накара да размисли? – Преживяхме толкова много заедно.

– Да, страшно много.

Ейдриън махна на някого в другия край на покрива; думите му ясно даваха да се разбере, че който и да беше там, той възнамерява да се присъедини към него.

Бяха дошли на партито заедно. Скромно соаре, целящо да набере средства за независим филмов проект, наречен „Стильът на живот на потиснатите и известните“. Сценаристът и режисьор беше приятел на Ейдриън, което означаваше, че повечето гости на това събиране на лосанджелиския елит бяха негови познати. Нейните момичета дори не бяха тук, за да я утешат или да ѝ помогнат да напусне сцената с достойнство.

Вниманието на Ейдриън се върна неохотно към нея.

– Чакай, какво каза?

Усмивката на Пайпър ѝ се струваше доста крехка, така че тя я позасили, внимавайки да не стане маниакална. *Горе главатата, момиче.* Това не беше първото ѝ скъсване, нали така? Самата тя бе зарязала доста хора, нерядко – съвсем неочаквано. Та нали това беше градът на прищевките.

Никога не бе забелязвала колко бързо се променяха нещата. Поне доскоро.

На двайсет и осем години, Пайпър не беше стара. Само че беше една от най-старите жени на това парти. Всъщност, сега като се замислеше, и на всяко парти напоследък. Облегнатата на стъкления парапет над „Мелроуз Авеню“ стоеше една изгрява-

ща поп звезда, която не можеше да е на повече от деветнайсет години. Тя нямаше нужда от лепенки от Милано, които да придържат гърдите ѝ. Нейните гърди бяха леки и щръкнали, със зърна, които напомняха на Пайпър за дъното на фунийка за сладолед.

Дори домакинът беше на двацет и две, а вече се впускаше във филмова кариера.

Това беше кариерата на Пайпър. Да ходи по партита. Да я виждат. От време на време да се снима с някой продукт за избелване на зъби и да ѝ платят за това.

Не че имаше нужда от пари. Или поне не мислеше, че има. Всичко, което имаше, идваше от кредитната ѝ карта, а какво се случваше след това беше загадка. Предполагаше, че сметката отива в имейла на доведения ѝ баща или нещо такова. Надяваше се, че няма да създава проблеми за бикините без дъно, които си беше поръчала от Париж.

– Пайпър? *Ехо?* – Ейдриън размахна ръка пред лицето ѝ и тя осъзна от колко отдавна се вира в поп звездата. Достатъчно дълго, та певицата да я изгледа ядосано.

Пайпър се усмихна и ѝ помахаше с ръка, посочвайки смутено чашата с шампанско, преди отново да насочи вниманието си към разговора с Ейдриън.

– Да не би да е защото те споменах между другото на терапевтката си? Не сме навлизали в подробности, честна дума. През повечето време при посещенията ми при нея обикновено просто дремем.

Ейдриън я изгледа в продължение на няколко секунди. Честно казано, беше приятно. Не беше получавала толкова внимание от него, откакто замалко да се подхлъзне в повръщано.

– Излизал съм с празноглави момичета и преди, Пайпър. – Той въздъхна. – Но пред теб всички бледнеят.

Пайпър задържа усмивката върху лицето си, макар че ѝ беше необходимо повече усилие от обикновено. Хората ги гледаха. В този миг тя се намираше на заден план в поне пет селфита, които се снимаха наоколо, включително и на Ансел Елгорт. Би било истинска катастрофа, ако допуснеше раненото ѝ сърце да си проличи върху лицето ѝ, особено когато новината за скъсването им се разчуеше.

– Не разбирам – каза през смях, отмятайки розово-златистата си коса над рамото си.

– Каква изненада – отвърна Ейдриън сухо. – Виж, сладурче. Изкарахме си три забавни седмици. Ти си адски секси по бикини. – Той сви елегантно рамене, облечени в „Том Форд“. – Просто се опитвам да сложа край, преди да е станало скучно, това е.

Скучна. Остаряваща. Не режисьор или поп звезда.

Просто хубаво момиче с доведен баща милионер.

Сега обаче не биваше да мисли за това. Искаше единствено да напусне партито колкото се може по-незабелязано и добре да си поплаче. След като изпиеше един ксанакс и качеше вдъхновяващ цитат в Инстаграм, разбира се. Така щеше да потвърди скъсването, но освен това щеше да има възможност да представи станалото в светлината, в която тя искаше. Нещо за израстване и да обичаш себе си може би?

Сестра ѝ Хана щеше да се сети за съвършените думи от песен, които да включи. Тя винаги седеше наред купчина грамофонни плочи, с онези гигантски, грозни слушалки на главата. По дяволите, искаше ѝ се да се беше вслушала в мнението на Хана за Ейдриън.

Какво бе казала тя? А, да.

Изглежда така, сякаш някой е нарисувал очи върху ръпа.

Ето че отново се беше отнесла и Ейдриън за втори път си погледна часовника.

– Приключихме ли тук? Трябва да се движа сред останалите гости.

– О, да – побърза да каже Пайпър с ужасяващо неестествен глас. – Напълно си прав, че трябва да скъсаме, преди да е станало пълна скука. Не ми беше минало през ума. – Тя чукна чашата си с шампанско в неговата. – Двамата с теб избрахме съзнателно разединяване. *Très*¹ зряло.

– Все тая. Наричай го както си искаш. – Ейдриън си лепна вяла усмивка. – Благодаря за всичко.

– Не, аз ти благодаря. – Пайпър сви устни, мъчейки се да си придаде възможно най-непразноглав вид. – Научих толкова много за себе си през тези три седмици.

– Я стига, Пайпър. – Ейдриън се изсмя и я огледа от главата до петите. – Единственото, което правиш, е да се издокарваш

---

¹ Много (фр.). – Б. пр.

и да харчиш парите на татенцето си. Нямах причина да научаваш каквото и да било.

– Нима ми е нужна причина? – попита тя несприноудено, а устните ѝ бяха все така леко повдигнати в крайчетата.

Подразнен, Ейдриън изсумтя.

– Предполагам, че не. Но определено имаш нужда от мъж, който може да мисли за нещо друго, освен колко харесвания можеш да получиш за снимка на гърдите си. Животът не е само това, Пайпър.

– Да, знам – отвърна тя, изпълненена с раздражение... и немалка доза неохотен срам. – Животът е онова, което документирам с помощта на снимки. Аз...

– Господи. – Ейдриън издаде нещо средно между стон и смях. – Защо ме *принуждава*ш да се държа като задник? – Някой го повика от вътрешността на пентхауса и той вдигна показалец, без да откъсва поглед от Пайпър. – В теб няма нищо. В този град има хиляди Пайпър Белинджър. Ти си просто начин за убиване на времето. – Ейдриън сви рамене. – И твоето време отмина.

Същинско чудо бе, че Пайпър успя да задържи очарователната си усмивка, докато Ейдриън се отдалечаваше, викайки приятелите си. Всички на покрива я бяха зяпнали, шушукаха зад вдигнати длани, съжеляваха я... Какъв ужас. Пайпър ги поздрави, вдигайки чаша към тях, и осъзна, че е празна. Остави я върху подноса на минаващия покрай нея сервитьор, взе сатенената си чантичка на „Ботега Венета“ с цялото достойнство, на което бе способна, и си проправи път между тълпата зяпачи, примигвайки, за да прогони влагата в очите си и за да успее да види копчето на асансьора.

Когато вратите му най-сетне я скриха от погледите, тя се подпря тежко на металната стена, дишайки дълбоко през устата. Новината, че Ейдриън я е зарязал, сигурно вече беше плъзнала по социалните медии, навярно дори със съпътстващо видео. След случилото се дори третокласните звезди нямаше да я канят на своите партита.

Репутацията ѝ бе на някой, който бе забавна компания. Желан гост. Купонджийка.

Ако нямаше положението си в обществото, какво *имаше*?

Пайпър извади телефона от чантичката си и разсеяно си по-

вика луксозен Юбер, свързвайки се с шофьор, който бе само на пет минути оттам. След това затвори приложението и отвори списъка с любимите си номера. Поколеба се за миг над името Хана, но вместо това се спря върху Кърби. Приятелката ѝ вдигна на първото позвъняване.

– О, господи, вярно ли е, че си умолявала Ейдриън да не къса с теб, и то пред Ансел Елгорт?

Беше по-лошо, отколкото мислеше. Колко души вече се бяха свързали с TMZ¹? Утре вечер, в шест и половина, името ѝ щеше да се подмята в новинарското студио, докато Харви² отпива от чашата си за многократна употреба.

– Не съм молила Ейдриън да не ме зарязва. Хайде де, Кърби, знаеш, че не бих го направила.

– Много ясно, че го знам. Ала аз не съм всички останали. Трябва да ограничиш щетите. Имаш ли агент?

– Вече не. Даниъл каза, че ходенето ми по магазините не се нуждае от прессъобщения.

Кърби изсумтя.

– Ама че е изостанал.

– Ти обаче имаш право. Трябва да ограничи щетите.

Вратите на асансьора се отвориха и Пайпър пое през фоайето, чаткайки с обувките си с червени подметки. Излезе на булевард „Уилшър“ и топлият юлски въздух изсуши влагата в очите ѝ. Многоетажните сгради на лосанджелиския център се извисяваха в натежалото от смог нощно небе и тя отметна глава назад, за да види покривите им. – До колко часа е отворен басейнът на покрива на „Мондриан“³? – попита тя.

– Задаваш ми подобен въпрос в такъв момент? – Мърморенето на Кърби беше последвано от припукването на електронната ѝ цигара. – Не знам, но вече минава полунощ. Дори да работи в момента, скоро ще го затворят.

Черен линкълн спря до бордюра на тротоара. След като провери регистрационния му номер, Пайпър се качи вътре и затвори вратата.

– Не мислиш ли, че да се промъкнем в басейна и да си на-

¹ Американски онлайн таблоид. – Б. пр.

² Харви Левин, основател на TMZ и водещ на предаване по „Фокс Нюз“. – Б. пр.

³ Луксозен хотел в Холивуд. – Б. пр.

правим яко парти е най-страхотният начин да отвърнем на удара? Ейдриън ще бъде мъжът, скъсал с една легенда.

– Леле – ахна Кърби. – Смяташ да възкресиш Пайпър от 2014-а.

Това беше отговорът, нали? Нима имаше по-добро време в живота ѝ от годината, в която навърши двацет и една и купонява като луда из цял Лос Анджелис, спечелвайки си известност с това, че е известна. Сега просто се намираше в застой, това бе всичко. Може би бе време да си върне короната. Може би тогава думите на Ейдриън нямаше да отекват отново и отново в главата ѝ, принуждавайки я да се пита дали не е прав.

Наистина ли има хиляди като мен? Или съм момичето, промъкнало се в басейн, за да поплува в един през нощта?

Пайпър кимна решително и се приведе напред.

– Може ли да ме откарате до „Мондриан“, ако обичате?

Откъм телефона долетя възторженият възглас на Кърби.

– Ще те чакам там.

– Имам по-добра идея. – Пайпър кръстоса крака и се облегна в кожената седалка. – Защо не накараме *всички* да ни чакат там?

Престът беше студено, тъмно място. Пайпър стоеше в средата на килията и зъзнеше, обвила ръце около тялото си, така че да не докосне случайно нещо, заради което да се нуждае от инжекция против тетанус. До този момент думата „изтезание“ беше просто смъртно описание на нещо, което никога не би могла да разбере. Ала да се въздържа да не ползва покритата с плесен тоалетна след около шест коктейла беше изтезание, което никоя жена не би трябвало да познае някога. Тоалетната ситуация на фестивала „Коачела“ беше нищо в сравнение с този мръсен метален трон, който ѝ се подиграваше от тъгъла на килията.

– Извинете? – извика тя, приближавайки се с нестабилна походка до решетките. Не се виждаха полицаи, ала тя ясно чуваше звука от „Кенди Краш“ недалеч оттам. – Здравейте, аз съм, Пайпър. Дали има друга тоалетна, която бих могла да използвам?

– Не, принцесо. – Женският глас, разнесъл се в отговор, звучеше ужасно отегчено. – Няма.

Пайпър подскачаше от крак на крак, пикочният ѝ мехур настояваше да бъде изпразнен.

– *Ви*е къде ходите до тоалетна?

Изсумтяване.

– Там, където ходят *останалите*, които не са престъпници.

Пайпър изхленчи, макар че нямаше как да не изпита респект към полицайката заради начина, по който бе изрекла безкомпромисния си отговор.

– Аз не съм престъпница – опита Пайпър отново. – Това е просто недоразумение.

В мрачния коридор отекна смях. Колко ли пъти беше минавала покрай полицейския участък на „Норт Уилкокс“? А ето че сега беше задържана в него.

Обаче сериозно, партито адски си го биваше.

Полицайката бавно изникна пред килята на Пайпър, втъкнала пръсти в бежовия си униформен панталон. *Бежов*. Който и да отговаряше за модния аспект на правоприлагането, трябваше да бъде тикнат зад решетките.

– Значи според теб двеста души, проникнали без разрешение в басейна на един хотел след края на работното му време, е недоразумение?

Пайпър кръстоса крака и си пое дъх през носа. Ако се напишкеше в тоалета си на „Валентино“, доброволно щеше да остане зад решетките.

– Ще повярвате ли, ако ви кажа, че работното време на басейна не беше изложено на видно място?

– Това ли е аргументът, който ще използва скъпият ти адвокат? – Полицайката поклати глава, видимо развеселена. – Някой е трябвало да строши стъклената врата, за да влезе и да пусне останалите богаташки хлапета вътре. Кой го направи? Невидимият?

– Не знам, но смятам да разбера – зарече се Пайпър тържествено.

Полицайката въздъхна и се усмихна.

– Твърде късно е за това, сладурче. Приятелката ти с лилавите кичури вече те натопа като подстрекателка.

Кърби. Тя е била. Никой друг на партито нямаше лилави кичури. Или поне Пайпър смяташе така. Някъде между боричканията в басейна и незаконните фойерверки, които бяха изстреляли, беше изгубила дирята на новопристигащите гости. Би трябвало да знае, че не може да има доверие на Кърби. Двете бяха приятелки, но не достатъчно добри, та тя да излъже полицията. Приятелството им се основаваше върху това да оставят коментари под публикациите си в социалните медии и да се подтикват една друга да правят абсурдни покупки, като чанта за четири хиляди долара с формата на червило. Подобни повърхностни приятелства бяха ценни през по-голямата част от времето, но не и тази вечер.

Ето защо бе използвала телефонното обаждане, на което имаше право, за да позвъни на Хана.

И като стана дума, къде беше малката ѝ сестричка? Беше ѝ се обадила преди един час.

Пайпър заподскача от крак на крак, опасно близо до това да използва ръцете си, за да не позволи на урината да се излее.

– Кой ви принуждава да носите бежови панталони? – каза тя запъхтяно. – И защо не е зад решетките заедно с мен?

– Е, добре. – Полицайката вдигна длани. – По този въпрос сме на едно мнение.

– Буквално всеки друг цвят би бил за предпочитане. *Без* панталон би било за предпочитане. – Мъчейки се да отвлече вниманието си от катастрофата, която се случваше в долната част на тялото ѝ, тя забърбори, както правеше обикновено, когато се озовеше в неловка ситуация. – Имате наистина хубава фигура, госпожо полицай, но е неписано правило, че никой не изглежда добре в светлобежово.

Веждите на другата жена се извиха нагоре.

– Ти би могла.

– Имате право – изхлипа Пайпър. – Тотално бих могла.

Смехът на полицайката премина във въздишка.

– Какво си мислеше, че правиш, провокирайки подобен хаос тази нощ?

Пайпър отпусна унило рамене.

– Гаджето ми ме заряза. И той... нито за миг не ме погледна в очите. Предполагам, просто исках да ме видят. Да ме забележат. Да ме превъзнесят, вместо да ме... пренебрегват. Разбирате ли?

– Зарязана и държаща се като глупачка. Познато ми е.

– Наистина ли? – попита Пайпър обнадеждено.

– Ами да. Кой не е натрупвал дрехите на гаджето си във ваната и после да ги залее с белина?

Пайпър си представи как онзи костюм на „Том Форд“ става на петна и потрепери.

– Прекалено жестоко е – прошепна тя. – Навярно трябваше да му срежа гумите. Поне това е законно.

– Това... не е законно.

– О! – Пайпър намигна пресилено на полицайката. – *Ясно*.

Жената поклати глава и погледна към коридора.

– Е, добре. Нощта е спокойна. Ако не ми създаваш неприятности, ще те оставя да използваш малко по-малко скапаната тоалетна.

– О, благодаря, благодаря, благодаря.

С ръка над ключалката, полицайката я измери със строг поглед.

– Имам електрошоков пистолет.

Пайпър последва своята спасителка до тоалетната, където събра грижливо полите на роклята си на „Валентино“ и стенийки, облекчи нечовешкото напрежение в пикочния си мехур, докато и последната капчица не се отцеди. Докато си миеше ръцете в малката мивка, вниманието ѝ беше привлечено от отражението ѝ в огледалото. Оттам я гледаха очи, оградени от тъмни кръгове. Размазано червило, провиснала коса. Контрастът с начина, по който беше започнала вечерта, определено беше драматичен, ала Пайпър нямаше как да не се почувства като войник, завръщаш се от битка. Та нали целта ѝ бе да отклони вниманието от края на връзката си.

Полицейският хеликоптер, кръжаш в небето над тях, докато тя водеше колона за конга, определено беше затвърдил статуса ѝ на властващата кралица на партитата в Лос Анджелис. Вероятно. Бяха конфискували телефона ѝ, докато ѝ правеха снимка и ѝ снемаха пръстови отпечатъци, така че нямаше представа какво се случва в интернет. Пръстите я сърбяха да отвори няколко приложения и именно това щеше да направи в мига, в който Хана дойдеше, за да ѝ плати гаранцията.

Пайпър се взря в отражението си, учудена да открие, че перспективата да предизвика сензация в интернет не накара сърцето ѝ да затупка от вълнение както преди. Да не се беше повредила?

Тя изсумтя и се оттласна от мивката, натискайки бравата на вратата с лакът, за да излезе. Дългата нощ си казваше думата – все пак беше почти пет часът сутринта. След като се наспеше, щеше да прекара деня, опивайки се от поздравителни съобщения и вълната нови последователи.

Точно когато полицайката отново ѝ сложи белезниците и понечи да я поведе обратно към килията, друг полицай се провикна от далечния край на коридора:

– Хей, Лина. На Белинджър ѝ платиха гаранцията. Доведи я тук.

Пайпър вдигна победоносно ръце.

– Да!

Лина се разсмя.

– Хайде, кралице на красотата.

Взвърнала си енергията, Пайпър заприпка до другата жена.

– Лина, а? Страшно съм ти задължена. – Тя склочи ръце под брадичката си и нацупи подкупващо устни. – Благодаря ти, задето беше толкова мила с мен.

– Недей да търсиш някакво дълбоко значение – отвърна полицайката провлачено, макар че лицето ѝ придоби доволно изражение. – Просто не бях в настроение да чистя напикано.

Пайпър се засмя, а Лина отключи вратата в края на сивия коридор. И ето я Хана, по пижама и бейзболна шапка, попълваща документи с полузатворени очи.

Топлина се разля в гърдите на Пайпър при вида на по-малката ѝ сестра. Двете изобщо не си приличаха, нямаха нищо общо помежду си, ала на света нямаше друг, на когото Пайпър би се обадила, когато изпадне в трудно положение. От тях двете Хана беше онази, на която можеше да се разчита, макар да имаше и мързелива хипи страна.

Пайпър беше по-високата, а на Хана бяха викали „фъстък“, когато бяха малки, а тя така и не беше пораснала кой знае колко оттогава. В момента дребничката ѝ фигурка беше скрита под суитшгърт на университета на Калифорния, а пясъчнорусата ѝ коса стърчеше изпод червената ѝ шапка.

– Може ли да си върви? – обърна се Лина към мъжа с тънки устни, прегърбен зад бюрото.

Той махна с ръка, без да вдига поглед.

– Парите решават всички проблеми.

Лина отново отключи белезниците и Пайпър се втурна към сестра си, обвинявайки ръце около нея.

– Ханнни – изскимтя тя. – Ще ти се отплатя за това. Ще върша всички домашни задължения.

– Нямаме домашни задължения, репичке. – Хана се прозя и разтърка окото си с юмрук. – Защо миришеш на тамян?

– О! – Пайпър си подуши рамото. – Мисля, че гадателката запали тамян. – Тя се изпъна и присви очи. – Не съм сигурна откъде е разбрала за партито.

Хана зяпна и като че ли се поразбуди малко, а лешниковите ѝ очи бяха в пълен контраст със светлосините на Пайпър.

– Да е споменала, че в бъдещето ти има разгневен доведен баща?

Пайпър потръпна.

– Уф. Подозирах, че няма да успея да избегна гнева на Даниъл К. Белинджър. – Тя изви врат, за да види дали някой бе отишъл да донесе телефона ѝ. – Откъде е научил?

– От новините, Пайпс. От новините.

– Ясно. – Пайпър въздъхна и приглади изпомачканата си рокля. – Нищо, с което адвокатите да не могат да се справят, нали така? Да се надяваме, че ще ми позволи да си взема душ и да поспя, преди да ми изнесе една от прословутите си тиради. Изглеждам като жив труп.

– О, я млъквай. Изглеждаш страхотно. – Устните на Хана потръпнаха, докато подписваше документите със замах. – Ви наги изглеждаш страхотно.

Пайпър изтанцува малък танц.

– Чао, Лина! – извика, докато излизаше от участъка, уловила обичния си телефон като новородено, а пръстите ѝ потръпваха от нуждата да заиграят по екрана. Бяха я насочили към задния изход, където Хана можеше да докара колата. *Такива са правилата*, бяха ѝ обяснили.

Прекрачи прага и тутакси бе наобиколена от фотографии.

– Пайпър! Насам!

Суетността ѝ запищя като птеродактил.

Коремът ѝ се сви от притеснение, но тя им се усмихна и като наведе глава, забърза към джипа на Хана.

– Пайпър Белинджър! – извика един от папараците. – Как беше нощта ти зад решетките?

– Съжаляваш ли, задето изхаби парите на данъкоплатците?

Върхът на обувката ѝ хлътна в една пукнатина и тя замалко да се плъсне по очи на асфалта, но успя да се хване за вратата на джипа, която Хана беше отворила, и се хвърли на мястото до шофьора. Затварянето на вратата заглуши въпросите, които долитаха отвън, но последният, който бе чула, продължаваше да отеква в главата ѝ.

Да хаби парите на данъкоплатците? Та тя просто бе организирала парти, нали така?

Е, добре де, нужни бяха доста полицаи, за да го прекратят, но това беше Лос Анджелис. Нима полицаите не се размотаваха в очакване да се случи нещо такова?

Добре, това прозвуча разглезено дори и в нейните уши.

Изведнъж вече не изгаряше от нетърпение да провери социалните мрежи.

Тя избърса запотените си длани в роклята си.

– Не се опитвах да създам неприятности на никого, нито да хабя пари. Изобщо не се замислих за последиците – тихо каза тя, обръщайки лице към сестра си, доколкото ѝ позволяваше предпазният колан. – Наистина ли е толкова лошо, Хан?

Стиснала волана и прехапала долната си устна, Хана си проправяше внимателно път през множество хора, които трескаво правеха снимки на Пайпър.

– Не е хубаво – отвърна тя след кратко мълчание. – Но пък ти непрекъснато забъркваш подобни каши, нали? Адвокатите винаги намират начин да замажат нещата, а утре всички вече ще мислят за нещо друго. – Хана докосна екрана на таблото и тиха мелодия изпълни колата. – Виж само. Заредила съм съвършената песен за този момент.

Меланхоличните ноти на *Prison Women*¹ на *REO Speedwagon* се разнесоха от тонколониите.

– Много смешно. – Тя потропа с телефона по коляното си в продължение на няколко секунди, преди да се изпъне и да отвори Инстаграм.

Ето я. Снимката, която беше качила по-рано тази нощ, в 2:42, както пишеше. Кърби, гадната предателка, я беше снимала с нейния телефон. На снимката Пайпър се беше покачила върху раменете на мъж, за чието име не се сещаше (макар да имаше смътен спомен, че според него играел за „Лейкърс“), само по гащички и лепенки за бюст, но по един артистичен начин. Роклята ѝ на „Валентино“ беше праметната върху един шезлонг на заден план. Около нея избухваха фойерверки, като на 4 юли, обгръщайки я в искри и пушек. Приличаше на богиня, надигаща се от електрическа мъгла... и снимката имаше близо милион харесвания.

Заповядвайки си да не го прави, Пайпър натисна списъка с

---

¹ „Затворнички“ (англ.). – Б. р.

имената на хората, които бяха харесали снимката. Ейдриън не беше сред тях.

Кое то беше добре. Един милион други хора я бяха харесали, нали така?

Само че те не бяха прекарвали три седмици с нея.

За тях тя беше просто едно двуизмерно изображение. Ако прекараха повече от три седмици с нея, дали и те щяха да подминат снимката ѝ и да продължат надолу? Да я оставят да се слее в неясното петно на хиляди други момичета досущ като нея?

– Хей – обади се Хана, спирайки за миг песента. – Всичко ще бъде наред.

Смехът на Пайпър прозвуча насилено.

– Знам. Всичко винаги е наред. – Тя стисна устни. – Искаш ли да чуеш за състезанието с мокри боксерки?